

започне да настъпва, особено когато ние къмъ това време бѣхме вече по-силни отъ нея?

Пословицата която казва че «трѣбва да се отстъпи малко за да се скочи по-далечъ» — не може да се приложи и за една армия; на какво тогава да се отдале, — съ какво да се обясни нашето отстъпление за което се съгласиха всичкитѣ наши генерали

Отъ време на несполучливия бой при Черковна-Чаиркѡй, започнаха се непрѣстанни дъждове и трѣбваше буквално да затъваме въ калѣта. Птищата — само ако може да се нарекатъ така пѣтекитѣ, които войскитѣ прокарваха прѣзъ голѣмитѣ залѣсени пространства, — бѣха въ неописуемо лошо състояние: хлъзгахме се, припъвахме се въ дънеритѣ на лошо отрѣзаниѣ дървета, падахме-ставахме! Съ трудъ чловѣкъ можеше да отиде отъ една палатка до друга.

И всрѣдъ такава една нощъ получи се заповѣдь за отстъпление на армията! И тя тръгна въ единъ невъобразимъ безпорядкъ.

Дѣйствително, това бѣше една невъобразима неразбранищина! Ето една цѣла цѣленичка, непокътната армия, която заставляватъ да отстъпва всрѣдъ тъмнината, подъ проливния дъждъ, по отвратително лоши птища, като ли че слѣдъ нея тича и я прѣслѣдва неприятеля! Ето какъ храбри хора, на които като имъ се внуши боязнь, гъртиха да бѣгатъ отъ опасность, *отъ която тѣ никога не сж бѣдали, — да прѣтърпятъ единъ позоръ, който никога не сж заслужвали!*

Моя конь пада и става повече отъ двадесетъ пѣти прѣзъ време на това достопамятно отстъпление! Когато започна да се разсѣмва, азъ видѣхъ какъ се запрѣгаха въ полскитѣ орждия по цѣли баталиони, за да ги домъкнатъ до единъ най-незначителенъ склонъ; до такава степенъ бѣха развалени птищата! А прѣзъ